

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, április 14. 1872. 16 szám.	GYÜJTŐKNEK 5t előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

REFORMEREK ARCKÉP CSARNOKA.

I. Schwarcz Gyula.

Székesfehérváron.

Pesten.

Rőt Vilmoshoz.

Az óriás fiaskó után
Nem tom lesz-e hozzá képed . .
Hogy még tovább is teherként nyomd
Azt a piros-bársony széket!?
Rá visz-e a lelkiisméret
— Ha ugyan van nálad ebbül —
Hogy tovább is ott ülj mikor már
Pártodnál is állasz ebül!?
Bizony Vili! önnön magad is láthatod
Nem épen déványos a te állapotod!

Nem számlálom elő számtalan
Fejtetőre állott tetted,
Dicsért érte a Reform, Napló!.
Elég gyalázat ez neked!
Tök Jankó is csóválá farkát
Echt-ganz kutyahizelgéssel,
Csakhogy tégedet védelmezzen . .
És a koncztól ne essék el.
Bizony Vili! ugy van, akar inde unde,
Sehr schön umarmen dich, die schmeichelnden Hunde!

Hogy nyelveltél, csak hatvanhétben
A Bach kormány emberire?
Szóltad, szapultad, káromoltad,
Becstelenitéd rendire!
Nohát jer! állj most szemközt vélek
Hasonlitsd össze magadat,
A mióta a kormányon ülsz
Mint mutogatod fogadat!?
Bizony Vili fráter! a mint neki szoktál,
Egy cseppetkét sem vagy, te külömb azoknál!

Ha tovább is rá visz a lélek
Maradj ott a székben csufnak,
A jó lelkü honfiak ugy is
Ily monstrumtól messze futnak;
Dicső fátok, az a közösügy . .
Mint te, oly gyümölcsöt terem,
Nem messze estél termő fádtól,
Magad ástad, — kész a verem.
Hanem Vili! várj a fizetés napjára . .
Mindent felróttunk a mestergerendára!

Vig Ferke.

Adomák.

X. urat rettenetes emberijesztő ábrázattal verte meg a mindenható, — s a mi gyakran megtörténik az életben, — felesége mind e mellett is csinos kis szerzet volt, nem csak, hanem a milyen szép oly hamis is. —

Egyszer X. urat nagy örömére egy szép ábrázatu kis fiuval ajándékozá meg neje. — Hanem — mint szinte gyakran megtörténik — még csak ekkor kezdett a világ nyelve igazán elszabadulni, uton—utfélen mondogatták, sugdosták X. urnak, hogy az asszony ilyen — olyan — kikapi, a kis fiu is nem az ő formája sat. sat.

X. ur nagyon elszomorodott e hirekre, s keserüségében elment az öreg paphoz, s elpanaszlá a sok pletykát; vigasztalást kért, mert — ugymond — még azt is mondják, hogy a kis fiu nem az én formám!

Az öreg pap osztán megvigasztalá ekként: örülj bolond! hogy nem a te formád.

A magyar embernek sehogyse fért fejébe az a zsidóemancipátió.

Hogy még egy nyulbőrszedő is odaüljön a zöld asztal mellé, — aztán ez is beleszóljon az ország dolgába, — még is csak retenetes istentelenség volna.

Hanem azért a honatyák mit sem törődve e nemzeti ellenszenvvel, — nagy hebehurgyán kimondották az emancipátiót.

— Ez még sem igazság! — ez még sem járja!

De ha már megtörtént is — mondá egy a zugolódók közül, csak legalább igazságosan történt volna meg. De a honatyák nagyon kegyesek voltak ezek iránt a Krisztus köpködők iránt. Hisz tudjuk azt mindnyájan, hogy ezt az országot Árpád apánk vérrel szerezte, és vérrel tartotta meg. Ha a zsidók emancipátiót akartak, ezek meg tartották volna fenn pénzzel. Fizették volna ki a — státusadósságot. Akkor aztán hányná a fene szemükre az emancipátiót.

Átellenében lakott egy dobozi ember a Dávid zsidónak, a ki bort, pálinkát és ehhez hasonló tápláló italokat méregetett az ottani jámbor polgárságnak.

Csutka Károly uram meg nem állhatta, hogy mindennap el ne látogasson ebbe az intézetbe.

Mikor aztán a halál kivégezte őt az árnyékvilágból, egy jó komája megilletődvén e nagy csapás által, a következő epitáfiumot csinálta fejfájára.

„Itt nyugszik az urban Csutka Károly teste,
Ki a Dávid zsidót gyakran felkereste, —
Háromszor napjában, negyedikszer este,
Szegény felesége az ablakból leste.“

A kadai rektor nagyon ki akart magáért tenni Szabó Tamás uramnak temetése alkalmával, s következőleg bucsuztatta el földi maradványait e világtól:

„Istenben boldogult szegény Szabó Tamás.
Elmult már te tőled mente, — ködmenszabás.
Amodaki, látom egy ember vermet ás,
Oda se mégy magad, hanem ugy visz ki más.“

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi! Talán már tudja, hogy nálunk is megtörtént a restauratio, nem ugyan ugy, mint főispán ő méltósága akarta, még kevésbbé ugy, mint Herr von M i s k a bácsi kivánta: hanem egészen ugy, mint én akartam, — igenis én — az e m a n c i p á l t m ó z s e s e k pártvezére, a ki „j ö t t e m“ és az ellenpárt retirált; „l á t t a m“ és a jobboldal vak volt; „g y ő z t e m“ és M o l t k e megbukott. — Most ugy e bár Matyi bácsi is beismeri, hogy én csakugyan nagy ember vagyok!

A polgármester és a többi főbb hivatalnokok megválasztásánál, kik majd mindannyian r e b b e l l i s e k, nem volt sok dolgom; de bezzeg . . . midőn az i r n o k o k r a került a sor . . . volt ám hadd el hadd! . . Minden ember, a ki mozogni tudott, irnok akart lenni; hanem még sem jelentkezett egy is, a kinek k e z e ne lett volna, mint a milyet B i t t ó ő excellentiája nevezett ki a bajai törvényszékhez. — Nem is szólok a p i a c z b i r ó és a k ö r i b i z t o s o k mozgalmáról: az formalis revolutio volt; ezen állomásokra az egész város compeltált; még talán a H. v. T a r h o n y a i is vállalkozik, ha t é v e d é s b ő l meg nem választják főszámvevőnek!

Boldog ország, hol mindenki urnak születik! . . . főkép, hol az urkodó hivatalnoknak — mint nálunk — a minisztertől kezdve lefelé még dolgozni sem kell, ha nem akar. . .

Adieu!

K ö r p e l e s z,
representant.

Kérdés.

A dunamelléki ref. egyház kerülethez.

A dunamelléki főtiszteletü egyházkerület pesti theologiai intézetében van már egy tanár, ki első sorban b ö r z e s p e k u l á n s, — második sorban n y o m d a i g a z g a t ó, — harmadik sorban m i n d e n m á s c s a k t a n á r n e m, a mennyiben az exegesis nála csak sine cura, a dogmát pedig jobb volna jólelkü fiatal embernek nem is hallgatni töle, a mennyiben dogmájának főtétele ez: nincshen isthen!

A másik tanár meg nem rég kezdett el a „K o r u n k“ czimü gyomorémelygős mamelukklapban köpködni, — kiváncsian kérdi alolirott a főtiszteletü egyházkerületet, hogy ha csakugyan ád az ilyen tanároknak fizetést abból a pénzből, a mit az egyházak véres veritékkel raknak össze, nem hányja-e sárba azt a pénzt? s átalában ilyen emberek által akar-e papokat neveltetni az egyházak számára???!!!

L u d a s M a t y i.

Miért nincs a 12-ik huszárezred még Magyarországban?

S i p o s O r b á n interpellálta a honvédelmi minisztert, vajjon mi lehet annak az oka, hogy a 12-dik „Haller“ hajdan „Nádor“ huszárezred még most is Galiciában resved?

Ludas Matyi felel meg az interpellátióra.

A 12-ik huszárezrednek Windischgrätz ezredese van, ennek pedig igen sok oka van magyarországban egy magyar ezred élén nem grasszálni.

A tanuság az, hogy egy ezredesnek több befolyása van a k ö z ö s ü g y e s hadügyminiszteriumban, mint a m a g y a r h o n v é d e l m i m i n i s z t e r n e k.

A képviselőházi pénztár havi kiadásai közt a március és aprilis hónapokra, reményljük, hogy ilyen tételek is fognak figurálni.

25 játék tarokkártya a miniszterek és jobboldal számára, időtöltésül, addig mig az ellenzék magát a választási törvényjavaslat felett kibeszélte . .	15 ft. —
16. játék ferbli kártya	6 ft. 40
2. Roulette-tábla	20 ft. —
Összesen	41 ft. 40

K o v á c s L á s z l ó,
házgondnok.

A hü sáfár.

Midőn Jókai Mór april 8-án terézvárosi választói előtt beszámolt, a többek közt ezeket mondá:

„Különösen a főváros népessége jegyezze fel emlékébe azt, hogy az általunk támogatott békepolitikának köszönheti, hogy most egy épülő Pestet s nem egy lerombolt Pestet lát maga előtt. A kövek beszélnek mellettünk."

Ludas Matyi igy képzeli ezeket a beszélő köveket.

Rendjelosztás.

Ennek a hűséges szolgálatért. Ennek a hűséges ugatásért.

Bizalmi nyilatkozat.

Marosvásárhelyről egy választó polgár T ó t h V i l m o s belügyminiszter ő excellentiája számára, az uj választási törvényjavaslatban letett szabadelvüségének hálás elismeréseül egy c s ö r g ő s a p k á t küldött. A sapka a „Ludas Matyi" szerkesztőségétől elismervény mellett 24 óra alatt átvehető, azontul B á n ó J ó s e f a képviselőház harmadik elnökének fogjuk azt ajándékozni, azon részrehajlatlan eljárásáért, mellyel elnökösködése alatt a 48-as párti szónokok irányában viseltetett.

A sósperecz.

(Humoreszk.)

IV.

A vargamester mint Troubadour!

Midőn a pékcsalád kialudta névesti mámorát, Striczelmáyerné elküldötte Panni szakácsnétól a vargánénak azon rózsaszinü levelet, melyen a rántott galambpecsenye készitésmódja volt leirva, Striczelmáyerné szerint, holott valóban Hurkási zongoramester dühös szerelmi vallomása volt Luizához.

Panni szakácsné e szavakkal nyujtá át Szuroktalpi uramnak a levélkét:

„Tiszteli tensasszonyom ezt a levelet küldi.“

Szuroktalpi uram felnyergelvén orrát a rézkarikás okulariummal, kezdé silabizálni a sorokat szemöldeit ránczba szedegetve, elkezdé szemeit forgatni hajszra csálra, végre majd hanyatt vágta magát örömében a midőn a levelet végig olvasta, mert a levél alá jegyzett H. M. betükből szentül hitte, hogy azok a pékné nevének, Helena Magdalena, kezdő betüi s aztán mutató ujjával egy nagyot csettentve, igy gondolkodék hangosan:

„Ttyüh millió lábszij és dikits! tehát még sem csalódtam a minap? azért kacsintgatott rám, mert szerelmes belém az eszemadta. Hm! hm! ki hitte volna, hogy ily tüzes menyecske a pékné. No hanem erről az asszonynak nem szabad semmit még csak sejteni se.“

Szuroktalpi uram az egész napon ily s efféle gondolatokkal tépelődött. Délben az asztal felett alig kukkantott egy szót, enni pedig mit se evett. Kedves oldalbordájának feltünt e szokatlan étvágyhiány és aggódva kérdezte: Mi bajod édes férjem? A májszter ur azonban se nem látott se nem hallott, zavarában még a savanyu babcuspeiszt is megcukrozta. Az asszony el nem gondolhatta, mi lelte férjét, s azt hivén hogy a tegnapi dőzsölés ártott meg gyenge gyomrának, most egy kis harmadnapos hideg kerülgeti, gyorsan megvetette az ágyat és unszolta a vargát, hamar-hamar csak az ágyba, feküdjék le és igyék egy pohár szekfütheát.

Szuroktalpi uram a feleség ezen unszolásán annyira dühössé lett, hogy kirugva maga alól a széket s becsapva maga után az ajtót, dupla lépésben ügetett egyenesen a „két csacsi“-hoz cimzett korcsmába.

A vargamester ottan egyik asztalnál lekönyökölve iszogatott esti 8 óráig, de csak félmeszelyenkint. 8 órára már oly illuminált állapotban volt Szuroktalpi uram, hogy az eget is bőgőhegedünek nézte. A huszonegy halbszeitli, mit magába keblezett, oly lángvörösre suvixolta képét, mint a Tóth Vilmos szakálla.

Ily tulipiros rózsaszinü jókedvében tért haza a mester, táncolt, dalolt, még a feleségét is megölelgette. A vargánénak annyira feltünt a varga ezen viselete, hogy ezen kérdést kockáztatá:

„Apjokom! nem lenne-e jó orvost hivatni?

„Nem bánom én, ha bábát hivatsz is . . .

„Bá . . bá . . bát ? . te apjok! csodálkozva sipita Szuroktalpiné — talán csak nem vagy jó reménységben?

„De bizony jó reménységben vagyok . . fecsege tovább a varga . . hehehe . . én vagyok a legboldogabb varga a világon. Asszonyom hallod-e, várom a jó szerencsét ma este 10 órakor.

Szuroktalpiné összecsapta kezeit. Most már valóban hitte, hogy férje bolondulófélben van. Miska te! mondá az egyik inasnak, eredj csak szaporán, szaladj a Lipótmezőre Schvarzer doktorért.

Tyüh, ezer lábszij és dikits! asszony, el ne küldj azért a bolond doktorért . . mert mindjárt lábszijat hasitok a hátadból“ . .

„De bábát csak nem hivathatok?

„Hivasd el, de kirepül az a bába ugy, hogy a földet sem éri a lá . . lá . . b . . ba . .

Alig dadogá ki Szuroktalpi uram ez utolsó két betüt, gyomra egy nagy csuklás után elkezde sustorogni, morogni, mint a Vezuv tüzokádó hegy kitörés előtt, s csakhamar utat tört magának a lőreláva s hömpörgött kifelé azon sötét barlang száján, melyen beöntögettetett. Az áradat a vargát leütötte lábáról s ugy feküdt ott a szoba közepén, mint a meglőtt róka.

A vargáné jajveszékelésére összefutott a ház népe, s ezek segélyével ágyba emeltetett a mester s ott elkezdették kámforos spiritusszal dörzsölni, mig Miska inas egy baromorvosért futott.

A baromorvos megérkezett s tudományos arczczal vizsgálván a varga üterét, a párolgó borgőz azonnal elárulta a veszélyes betegség mi voltát, s e perczben a mester elkezde hortyogni rettentően, mint valami rinocerosz.

„A patiensnek egyéb baja nincs, minthogy czudarul berugott, ha kialussza magát kutya baja sem lesz, mondá a lódoktor s azzal távozott.

Tehát csak részeg? bámult a vargáné; no várj te gyönyörüséges mákvirág! majd megtanitlak én keztyübe dudálni, csak aludd ki mámorodat, azzal ott hagyta Szuroktalpi majsztram uramat.

A varga — mint Paczolai János szokott — jóizün hortyogott, de midőn a kakukkos óra tizet kakukkolt, mint villanyütésre ugrott ki ágyából s ügetett egyenesen Striczelmáyerék ablaka alá, lesve az alkalmra, hogy mikor fogja a pékné kinyitni az ablakot.

Az óra már féltizenegyre járt . . . a varga még mindig csak várt. A tizenegyet is elütötte, de a pékné csak nem mutatta magát. Végre kifogyván a birkatürelemből, hogy jelenlétét tudassa, elkiáltja a jelszót: „sósperecz!“

Nincs semmi nesz, nincs semmi zaj , nem nyilik az ablak.

Szuroktalpi kezd dühbe jönni, még harsányabban kiáltja: „sósperecz! sósperecz!“

Néma csend kint és bent.

A varga már ekkor dühbe jött s elordítja torkaszakadtából: „sósperecz! sósperecz! sósperecz!“

Ennek aztán lett is eredménye, mert az ablak megnyilt, és azon egy fehérhálósipkás fő bukkant ki.

„Ki az? Mit akar? Mit ordit? Éjfélkor nem árulunk sóspereczet... kiálta le a hálósapkás alak.

— Hallja-e? maga a tensasszony?

„Nem én."

— Nohát a tensasszonyt küldje le.

„Melyik tensasszonyt?"

— No hát Striczelmáyernét, a ki nekem rándevut adott.

„Mit rándevut? hát kicsoda maga szemtelen!

— No ezt kikérem magamnak. Én becsületes vargamester Szuroktalpi János vagyok!

„Ej ej komám! hát mit akar az én feleségem nel ily későn, talán elment a koma esze?

A még mindig mámoros varga meghökkent, e szavakra kezdé felismerni Striczelmáyer hangját s azonnal átlátta, hogy bizony most ő bolondot követett el.

„Nos mit akar koma a feleségemmel? kérdé ujra a pék.

— Mi.. mit akarok? hát izé.. No hát én nem akarok egyebet, mint.... mint mértéket venni egy pár cipellőre..

E pillanatban a hálósipka mellett egy hálófőkötő tünt elő.

„No itt a feleségem koma! ha feléri, vegyen a cipellőre mértéket, azzal behuzá Striczelmáyer fejét az ablakon, észrevévén, hogy Szuroktalpi koma bizony egy kissé pityókos állapotban van.

A varga elérzékenyülve sohajta fel:

„Imádott Helena! látod-e galambodat?

— Látlak! látlak! te részeg disznó!

„Helena! hát igy teszed lóvá a becsületes házasembert, nem irtál én hozzám szerelmes levelet?

— Irt hozzád az ördög, no hiszen várj, majd lefestelek holnap a komaasszony előtt, eredj te sült bolond aludd ki magadat; s e szavak után betevé Striczelmáyerné az ablakot.

A Troubadour leforrázva kullogott hazafelé a végbement légyottról.

* * *

Lekvári Miklós az uj zongoramüvész addig-addig klaplizott együtt Luizával, hogy elérkezettnek hitte az időt, Luiza kezét a pékpártól megkérni. Striczelmáyer és neje örülnek, hogy oly müvésznek adhatják leányukat, ki Liszt Ferencnek tanitványa. A kézfogó meglett. Striczelmáyerné nagyban készült a Stafirunggal; a menyegző napja is meglőn határozva.

Lekvári a legboldogabb halandó volt Pesten. A nemzetgazdasszonyok szakácsnéképző-egylete jótékony hangversenyt rendezve az egylet javára, Striczelmáyerné, mint az egylet választmányi tagja, biztositotta a választmányt az ő leendő vejének közreműködéséről. Lekvárinak zongorázni kellett a hangversenyen, ha meg nem akarta sérteni leendő anyósát.

Senki sem várta a hangverseny napját oly szivszakadva, mint Hurkási, Luizának első klavirmestere és a bolondulásig imádója. Boszut esküdött Lekvári ellen, ki elrablá orra elől szive választottját, boszut Striczelmáyerék ellen.

A hangverseny estvéje elérkezett. A vakok terme a zsufolásig megtelt fényes publikummal, ott ültek támlás székeken az első sorban Striczelmáyer és Striczelmáyerné. Mellettük Luiza, ugyanazon sorban Kukliné az ő öt hajadon és eladó leányaival egyetemben.

A műsorozatban Lekvári következett. Szemfül lett az egész publikum, kiváncsian várva a zongorakirály tanitványának előadására.

Hurkási, ki hátul állott, ravaszul mosolyga a fellépő müvészre.. Mellette Szuroktalpi János uram bámulta a Striczelmáyerné kopfpuczczáról lecsüggő sárgás csikos máslikat.. hátulról. Egy kissé pityókos állapotban van, mint mindig; Luiza egy kecses mosolylyal bátoritja vőlegényét, ki az első ütenytutam után büszkélkedve tekint Luizára.

Lekvári Strassburg ostromát egész enthusiasmussal játsza, s már a vége felé jár, midőn bum.. bum.. bum bum.. hull a bombazápor a várra, közel a pillanat, midőn a vár.. de e pillanatban Hurkási elkezd fütyíteni, mint valami gőzmozdony, Szuroktalpi pedig töltsért csinál szurkos tenyeréből s ugyancsak szekundál Hurkásinak. A publikum erre homéri kacajban tört ki, a zongoramüvész kapitulált.

Lekvári elájult, lepedőben vitték haza, Striczelmáyer és neje pulykavörös lett a méreg miatt, leányukat a világért sem adták volna egy bukott művésznek. De hogy a Stafirung és az előleges költség kárba ne vesszen Luizát odaadták a legöregebb péklegényhez Zsemlefi Habakukhoz, dacára hogy Luiza nem szerette soha, és most se szereti.

Az öreg Striczelmáyer nyugalomba vonult, átadta Zsemlefi vejének az egész mesterséget. Lekvári, bár halálosan gyülöli a sóspereczet, mégis naponta eljárogat, midőn Habakuk ur nincs jelen, azon pékboltba, mely felibe ezen cég van kifüggesztve:

Striczelmáyer Venczel utódja

„az arany sóspereczhez"

Naponkint háromszor friss sütemény.

Jó kedvében firkantotta,

Donnerwetter Halifáx.

Árverési hirdetmény.

— Noch nie dagewesen —

Alolirott szerkesztőség rövid pályafutása óta már oly kellemetes helyzetbe jutott, hogy több oly tárgyakból van felesleges gyüjteménye, melyeket a jobboldali napi- és hetilapok érdemdus szerkesztői a legalkalmatosabban használhatnak. Ugyanazért elhatározta alólirt szerkesztőség, hogy alább megnevezett felesleges tulajdonaiból az országgyülés bezárása napján nyilvános árverést tartand a következőkre nézve:

1. Egy kalamáris — melyből csak ugy dül a sok félbolond, ámitó, nyers, buta, szilaj, piszkos, betyár-féle kifejezés.

2. Egy penna, — mely ha akarom vemhest, ha akarom nem vemhest fog.

3. Egy moslékos dézsa, — melybe a bárók ép ugy, mint a theologiae professorok beleürithetik a becsülettől megundorodott gyomor tartalmát.

4. Piszkos kezek, — melyek sok becsületes ember jellemére rámázolják az önrondaságukat.

5. Hegyes körmök, — melyekkel még a szent angyalokról is le lehet kaparni a becsületet.

6. Egy füzet röpirat, — melyben bebizonyittatik az, hogy még a kinek szeme van is, a mai világban szemtelenül és élélhet. Végre

7. Egy pár jól kipróbált pofabocskor, — melyet alólirottak, noha már régóta használtak a magán életben, de még most sem vásott el.

Mind ezen tárgyak a fent jelzett időben Pesten Pap növelde utcza 7-ik sz. alatt nyilvános árverés utján, szükség esetében még becsáron alol is elfognak adódni.

Báró Kemény Gábor
a „Korunk“ czimü napi lap tulajdonosa.
Dömötör János
felelős szerkesztője.

Izenet:

A halasi baloldaliaknak:

Hallják az urak! Hát csak ugyan tudják, és meg is tudnák nevezni az urak, hogy ki irta s korrigálta az urak papja és követe ellen azt a mocskosságot a Reform 76. számában? hát hiszen mi van abban? ha én a „Buda halála“ szerzőjét Arany Jánost, kinek legjobb barátjául mutattam magamat, 1863-ban Török János „Pesti Hirnök“-ében névtelenül letudtam mocskolni, — elveim következetességénél fogva miért ne tehetném ezt 1872. a Reformban? és pedig épen halálos ellenségem ellen, ki engem a halasi papságban oly czudarul megbuktatott?

Snasz Kari m., k.
miniszteri tanácsos, tanfelügyelő és még tudja fene mi nem.

Tudatás.

Madarász József képviselőtársunk a képviselőház ápril 12-ki ülésén a 48-as párt, határozata és megbizásából, azt a nyilatkozatot tette, miszerint az országgyülést bezáró beszédre alólirottak mint 48-as párti képviselők meg nem jelennek.

Loyális kötelmünk tudatni Madarász József képviselőtársunkkal, hogy mi bizony, kiket ugyan először kifelejtettek a Luitpold herceg előtti tisztelgő küldöttségből, hanem aztán bekunyoráltuk magunkat, megjelenünk ez ünnepélyes actuson, ha még olyan fekete sárga lobogó lengne is Budán, mert már a moly kezdi rágni magyar diszruhánkat.

Simonyi Ernő,
Helffi Ignác.
Almássi Sándor.
Oláh Miklós.

Discurszus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Csakjó ispiritusza van ennek a mi principálisunknak szomszéd!

Icig: Hugyhugy Mihálylében?

Mihály: Hát hiszen ezelőtt két héttel kidrukkoltatta már a Matyiban, hogy Tóth Vili választási törvényjavaslata az országgyülés berekesztése előtt épen három nappal fog elvettetni.

Icig: Nus?

Mihály: Hát ime sz onika ugy történt, hogy az április 12-iki zárt ülésben elnök kijelenté: hogy a szőnyegen lévő törvényjavaslat elejtetett.

Icig: Nüh! ha ez az urszággyülés elejtette, meglássa khend Mihály gazda, hogy a jüvő urszággyhülés meg felveszi.

Icig: Mit gundhul Mihály gazda! miért mondta khi az elnük a javaslat elejtését zárt- és nem nyilt ülésben?

Mihály: Mert nem akarta, hogy Tóth Vilmos a publikum előtt a saját verességén piruljon.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.